

Posudek vedoucího práce

Bakalářská práce Lucie Bogišové *Úvod do studia jazzové harmonie* je výsledkem snahy o systematické proniknutí do světa jazzové harmonie a jeho přiblížení širokému spektru hudební veřejnosti ať již odborné či laické, aktivně hudbu provozující či o hudbě smýšlející. Autorka v ní objasňuje a řeší základní pojmy a jevy se kterými se v rámci jazzové harmonie pracuje (stavba akordů, jejich značení, vedení hlasů a spojování akordů /voicings/, dominantní jádro, akordické stupnice, tritonová substituce, ad.). Vedena byla snahou o teoretickou reflexi hudby, resp. její harmonické stránky, jejíž obliba neustále přesvědčivě vzrůstá, a která stále častěji podstatně ovlivňuje další hudební styly, s některými dokonce velmi úspěšně fúzuje natolik, že značně relativizuje jejich stylovou, slohovou a žánrovou taxonomii. Autorka sama deklaruje, že motivací pro tvorbu této práce jí byla také snaha o rozšíření nepřiliš početně zastoupené literatury, reflektující současnou podobu harmonické stránky jazzové hudby v šíři a podobě v jaké se s ní dnes setkáváme. Cílem autorčiny snahy však nebyla pouhá reflexe, ale také systematizace a zejména zpřístupnění této látky především „nejazzmanům“, interpretům vycházejících (vzděláním i zaměřením) z evropské hudební tradice. Práce se nesnaží o popularizaci či nežádoucí zjednodušení pojednávaného tématu, ale o názorný, systematický výklad základních harmonických pojmů a jevů, které na vhodných místech komparuje s jevy z klasicko-romantické harmonie. Srovnání i jednotlivé jevy dokládá názornými příklady.

Lucie Bogišová rozdělila práci do čtyř přehledných kapitol následujících po sobě systematicky tak, že první tři kapitoly vytvářejí základnu pro kapitolu čtvrtou, která z předchozích vychází a syntetizuje je. Autorka se v jednotlivých kapitolách podrobně zabývá specifiky zápisu jazzové hudby (standardů), podobou souzvuků a základních harmonických jednotek užívaných v jazzové harmonii, principem tenzí a avoidů, podrobně systematizuje akordiku dur-mollového systému, zabývá se fenoménem improvizace jako důležité a nedílné součásti jazzové interpretace, ovlivňující právě i harmonickou složku skladeb, akordickými stupnicemi jako základní zásobnicí tónového materiálu využívaného při improvizaci, spojováním akordů (voicings) a tvorbou základní harmonické věty (progrese) včetně některých možností jejího rozšíření a harmonických alternativ (substitucí) jednotlivých akordů.

Práci vypracovala autorka samostatně, doporučení vzešlá z diskuzí nad tématem zohlednila, případně zapracovala. Práce je konzistentní, systematicky členěná. Obtížného úkolu reflektovat sofistikovanou oblast harmonické stránky jazzové hudby odborným, přesto přístupným jazykem, kterým se z pozice „nejazzmana“ snaží přiblížit i termíny v jazzové oblasti se samozřejmostí užívané, v oblasti klasicko-romantické hudby však ne tak běžné, se zhostila se ctí. Využívá proto oporu

v dostupné literatuře, vlastní zkoumání a analýzy děl, vyskytujících se v živé praxi. Práce Lucie Bogišové je přínosným rozšířením nepříliš početné, česky psané literatury zabývající se otázkou jazzové harmonie. Práce jistě není a nemůže být komplexní, postihuje jen určitou výseč harmonické stránky jazzové hudby. Autorka tuto otázku řeší již samotným názvem práce – *Úvod do studia jazzové harmonie*. Práce vykazuje některé drobné stylistické a formulační neobratnosti, které ale na druhou stranu dokazují samostatnost autorky při vypracování celé práce.

Věřím, že bakalářská práce Lucie Bogišové je přínosná procesem svého vzniku, přístupem ke zvolenému tématu, jeho reflexí a zpracováním nejen pro samotnou autorku, ale také pro další čtenáře, kterým může pomoci snadněji se orientovat v základních pojmech a principech jazzové harmonie. Vlastní vklad autorky a hlavní přínos práce potom tkví ve srovnání konkrétních harmonických jevů harmonické stránky hudby klasicko-romantické a jazzové.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení B

MgA. Tomáš Krejča, PhD. – vedoucí práce

V Praze dne 20. 5. 2016